

Benämning på de hinnlika vingar, hvarmed vissa insekter flyga, till skillnad ifrån Täckvingarna.

FLYGVÄRK, m. 2. sing. Värk, som flyttar sig ganska hastigt, i ett ögonblick, ifrån en kroppsdell till en annan.

FLYKT, f. 3. 1) Handlingen, då man flyr. *Han blef skjuten under f-en*, under det han flydde. *Taga, gripa till f-en, begifva sig på f-en*, börja fly. *Slå, drifva på f-en*, tvinga att fly. — *Syn.* Flyende, Flyktande. — 2) (fig.) a) Hastig fart. *Molnens f. öfver himlabågen*. — b) Säges i fråga om tidens hastiga lopp. *Tidens, årens, dagarnes, timmarnes f.* [Flygt.]

FLYKTA, v. n. 1. Se *Fly*. [Flygta.]

FLYKTANDE, n. 4. Se *Flykt*. — *Adj.* p. 1. Se *Flyktig*. [Flygt.—]

FLYKTIG, a. 2. 1) Som flyr eller flytt. — 2) Som flyktar ell. flyktat ur sitt land. [Flygt.—]

FLYKTIGHET, f. 3. Tillstånd, då man är stadd på flykt ell. leverer som flyktning. [Flygt.—]

FLYKTING, c. 2. 1) En, som är stadd på flykt. — 2) En, som leverer i ett främmande land, sedan han flytt ifrån sitt eget. [Flygt.—]

FLYTA, v. n. 3. Ind. pres. sing. *Flyter*; pl. *Flyta*. Impf. sing. *Flöt*; pl. *Flöto*. Imper. sing. *Flyt*; pl. *Flyten*. Konj. Impf. *Flöte*. Sup. *Flutit*. Part. pres. *Flytande*; part. pres. *Fluten*. 1) Säges om väta ämnen, som röra sig nedåt en sluttande yta. *En ström f-ter genom landet, längs efter murarna, genom, omkring staden. Blodet, svetten flöt ymnigt ifrån hans ansigte*. Kan äfv. i vissa fall sägas om en uppåt gående rörelse, t. ex.: *Blodet f-ter genom ådrorna, både upp och ned i kroppen. När ett ångfartyg går genom en å, f-ter vattnet upp på begge sidorna, vid stränderna.* (Talesätt) *Låta blod f.*, vara orsak till krig, blodutgjutelse. *Blod har flutit*, menniskor hafva blifvit sårade vid detta upplopp, slagsmål, o. s. v. (Fig. talesätt) *Han vill alltid f. ofvanpå*, vill alltid ha rätt, föra ordet, blifva rådande, få sin vilja fram. — *F. åf, bort, fram, förbi, igenom, ihöp, in, ned, omkring, till, upp, ut, öfver*, se *Aflyta, Bortflyta, &c.* — *Syn.* Rinna, Strömma, Flöda. — 2) Till följe af sin lätthet uppbäras på ytan af ett flytande (se d. o.) ämne, och ej sjunka till botten. *Ett skepp, en båt, ett bråde, en spån f-ter på vattnet. Man såg deras lik f. på vattnet. Stenarter, metaller f. icke. Olja f-ter ofvanpå vatten och andra vätskor.* — *F. åf, bort*, se *Bortflyta*. *F. fram, förbi, igenom, ihöp, in, ned, omkring, se Framflyta, &c.* *F. upp*, flytande föras upp på något; äfv. till följe af ökad lätthet eller befrielse från något fasthållande uppkomma från botten af något flytande ämne till ytan, t. ex.: a) *Under öfversvämningen flöt båten långt upp på gården*; b) *Efter några dagar flöt liket upp.* — *F. öppe*, icke sjunka. — *F. ut, öfver*, se *Ustflyta, Öfverflyta*. — 3) Vara beträkt af ett flytande ämne. *Hans ansigte flöt af svett. F. i lärar, gråta öfvermåtan.* (Fig.) *Ett land, som f-ter af mjölk och honung, öfvermåtan rikt, bördigt.* — *Syn.* Bada, Badas, Vara badad (af), Simma (i), Vara dränkt (af). — 4) (om sår o. d.) Gifva från sig vätska, var. *Såret f-ter*. — 5) Brukas äfv. i några talesätt, t. ex.: *Bläcket f-ter icke*, är för tjockt, lemnar med svårighet pennan. (Fig.) *En vers, stil, som f-ter lätt, lätt, ledig vers, stil. Här af f-ter, att . . .*, härflyter, följer, att . . .

FLYTAKTIGHET, f. 3. (vetensk.) En kropps aggregat-tillstånd, då han är flytande (se d. o., part. 1).

FLYTANDE, n. 4. Rörelsen af något, som flyter (i alla bem., utom 3). — *Syn.* Se *Flytning*. — *Part.* Som flyter, rinnande. Brukas adjektivt i följande bemärkelser: 1) Säges om en kropp, som, lemnad åt sig sjelf, rättar sin form efter ytan af den kropp, hvarpå han hvilat, och alltid sträfvar att bringa sin öfra yta i jemnt och horisontellt läge. *En f. kropp, ett f. ämne* (fluidum). *F. ämnen äro antingen droppbart f.* (vatten, olja) eller *elastiskt f.* (luft). — *Motsats:* Fast. — 2) I smält tillstånd. *När metaller smältas, blifva de f.* — *Motsats:* Osmält. — 3) *F. hufvud*, med skorfsår, som flyta. (Fig.) *F. stil, skrifvsätt, lätt, ledig och behaglig. En f. hand*, en ledig handstil. *En f. tunga, talemått*, mycken lätthet att tala. — *Adv.* På ett flytande sätt, lätt, ledigt. *Tala, skrifva f.*

FLYTBAR, a. 2. (vetensk.) Se *Flytig*, 1.

FLYTBARHET, f. 3. (vetensk.) Se *Flytighet*, 1.

FLYTIG, a. 2. (vetensk.) 1) Säges om en kropp, då dess partiklar hafva så litet sammanhang, att de af minsta rörelse åtskiljas och antaga droppform. — *Syn.* Flythar, Flytig. — 2) Flytande.

FLYTIGHET, f. 3. (vetensk.) 1) Egenskapen att kunna bringas i flytande tillstånd. — *Syn.* Flytbarhet, Flytlighet. — 2) Flytande tillstånd.

FLYTLIG, a. 2. (vetensk.) Se *Flytig*.

FLYTLIGHET, f. 3. (vetensk.) Se *Flytighet*.

FLYTNING, f. 2. 1) Rörelsen af något, som flyter (i alla bem., utom 3). Om sår o. d. säges helst *Flytning*, eljest vanligare *Flytande*. — *Syn.* Rinnande, Strömmande, Flödande, Flöde. — 2) (om metaller) Flytande, smält tillstånd. *Bringa metaller i f.*

FLYTTA, v. a. 1. 1) Sätta, ställa, lägga på annan plats; föra till annat ställe, annan ort. *F. en mjölkbunke från bordet på hyllan. F. ett bord, en stol närmare, längre bort, till, ifrån väggen, fönstret. F. en bok ifrån ena ändan af bordet till den andra. F. något ifrån sitt ställe. F. en sjuk ifrån dess hemvist på lasarettet. F. hästar, får, boskapskreatur ifrån en egendom till en annan. F. husgerådssaker ifrån staden till en landtjärd. F. bricker (i brädspel), efter föregående tärningskast åtta bricker på andra tungor, rutor, än de förut innehade. F. bricker (i dam), pjaser (i schack), efter tur och med iakttagande af spelets regler sätta bricker på andra rutor. F. rämärken, genom rämärkens sättande på annat ställe, än deras rätta, olagligt förändra ägogräns. F. träd, växter, plantor, upptaga dem ur jorden, der de vuxit, och sätta dem åter i jord på annat ställe. F. bo, afföra sitt bohag ifrån ett ställe, der man bott, till ett annat, der man skall bosätta sig. — F. bort, fram, ihöp, in, ned, om, tillbaka, upp, ut, öfver, se *Bortflytta, Framflytta, &c.* — 2) (i utsträckt mening) Så laga, att en offentlig inrättning o. s. v. kommer att befinna sig på annat ställe, än den förut varit. *Regeringen f-des ifrån Sigtuna till Gamla Upsala.* — *Syn.* Se *Förflytta*. — 3) (med person till objekt) Låta någon få annan tjänst, syssla, annan plats, station, boningsort. *F. en officer ifrån ett regemente till ett annat. F. en torpare från ett sämre till bättre torp.* — *Syn.* Se *Förflytta, Transportera*. — V. n. 1) Andra bostad. *F. från Upsala till Stockholm. Jag skall f. nästa lördag. F. in i staden, ut på landet. F. ur huset, ur landet. F. för sig sjelf, flytta åtskils ifrån någon,**